

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **P. I.**, zastoupen Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 3. 2009, č. j. 29 Az 34/2008 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému právnímu zástupci stěžovatele Mgr. Janu Lipavskému **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2856 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 7. 2008, č. j. OAM-630/LE-05-K02-2006 (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl žalovaný o tom, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 9. 3. 2009, č. j. 29 Az 34/2008 - 53, zamítl. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu svého pronásledování policií, neboť neměl platné doklady. Ty si nemohl opatřit a měl proto problémy s registrací pobytu. Policie žádala úplatky za to, aby mohl v místě v klidu pobývat i bez dokladů. Ve chvíli, kdy nebyl schopen platit úplatky, nastaly problémy a byl i fyzicky napaden. Dle žalobce se jednalo o pronásledování ze strany státu. Jako druhý

důvod pronásledování označil žalobce jednání Čečenců, kteří ho unesli, nutili ho k práci a chtěli ho prodat pastevcům. Tím se mstili za jeho účast v útvaru pro boj s organizovaným zločinem, v jehož rámci se podílel na unášení příslušníků čečenských gangsterských rodin. V případě návratu do vlasti se žalobce obává uvěznění, neboť podepsal prohlášení, že zemi neopustí a přesto vycestoval. Krajský soud k tomu konstatoval, že žalovaný nepochybil, když žalobci na základě těchto tvrzení neudělil azyl podle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Co se týče tvrzeného pronásledování ze strany státu prostřednictvím policejních orgánů, ztotožnil se se závěry žalovaného popsány na str. 6 až 10 napadeného rozhodnutí a shodně shledal, že se nejedná o azylově relevantní důvod. Žalobcem uváděná nemožnost opatřit si řádný osobní doklad není podle krajského soudu reálná a pokud jsou jím uváděné problémy pravdivé, byly způsobeny výhradně žalobcovou nedbalostí. V každé zemi je právními předpisy upraveno, jakými doklady se občané prokazují, přičemž dlouhodobá absence takového dokladu by způsobila problémy i občanu v České republice. Tvrzení o nemožnosti obstarání si dokladů považuje krajský soud za ryze účelové. Co se týče únosu ze strany blíže neurčených Čečenců, krajský soud uvedl, že jestliže žalobce pracoval ve státních službách a přitom problémy, které mu v souvislosti s tím vznikly, nijak neřešil, je taková verze výpovědi málo pravděpodobná. Podrobně se zabýval i žalobcem tvrzenými skutečnostmi, tj. situací po teroristickém útoku v Moskvě a jeho oznámeními na jednání policisty S., přičemž dospěl i v této věci k závěrům souladným se žalovaným. Dále krajský soud argumentoval blíže konkretizovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu, a to v souvislosti s tím, že žalobce přicestoval legálně do České republiky, poté odcestoval do Nizozemí a po deportaci prohlásil, že Česká republika nebyla jeho cílovou zemí. Podmínky ustanovení § 13 zákona o azylu žalobce nesplňoval a k rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu měl správní orgán dostatečné podklady. Obavy z uvěznění po návratu do vlasti považuje krajský soud za hypotetické.

Rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že se krajský soud nezabýval žalobními důvody, které uvedl ve své žalobě. Zde namítal porušení ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Uvedené žalobní body pak konkretizoval ve své replice v reakci na vyjádření žalovaného k žalobě (viz dále). Stěžovatel shrnuje, že v žalobě tvrdil, že žalovaný špatně vyhodnotil důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu, když uvedl, že těmito jsou *toliko potíže způsobené faktem, že neměl v pořádku platný doklad totožnosti*. Z materiálů, které jsou součástí správního spisu však jednoznačně vyplývalo, že důvodem stěžovatelova opuštění vlasti byl dlouhodobý korupční tlak ze strany policejních orgánů, který přerostl i ve fyzické napadení. Korupce policejních složek je v Ruské federaci v podstatě beztrestná, neboť stát není schopen ji efektivně čelit. Stěžovatel dále namítal, že žalovaný se vůbec nevypořádal s tvrzením, že je na území Kabardinsko – Balkarské republiky pronásledován soukromými čečenskými osobami z důvodu své ruské národnosti a někdejší příslušnosti k útvaru pro boj s organizovaným zločinem. Žalovaný pouze poukázal na to, že toto jednání nebylo oznámeno ruským státním orgánům. V této oblasti je údajně takové jednání již obecné povahy, v důsledku antagonismu ruského a čečenského obyvatelstva, přičemž stát není

schopen ochranu před takovým jednáním zajistit. Dále stěžovatel namítal, že žalovaný nepostupoval v řízení objektivně, neboť se dopustil ničím nepodložených spekulací o zločineckých praktikách vyšetřovatele S. Ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak stěžovatel namítá, že se krajský soud se všemi těmito uváděnými žalobními námitkami ve svém rozhodnutí vůbec nevypořádal, a to především z hlediska míry jejich relevance pro azylové řízení. Pokud jde o meritum stěžovatelových námitek, krajský soud pouze odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že se žalovaný s namítanými skutečnostmi seriózně vypořádal. Tento svůj závěr pak krajský soud nezodůvodnil. Postup krajského soudu tak byl chybný, neboť se nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Rozsudek rovněž musí splňovat náležitosti podle ustanovení § 157 odst. 2 občanského soudního řádu ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Za situace, kdy soud rezignuje na svébytně formulované uvážení a omezí se na pouhý odkaz na napadené rozhodnutí, ztrácí jakýkoli přezkum své zákonné opodstatnění. V daném případě totiž není patrné, zda námitky stěžovatele byly pro posouzení dané věci podstatné či nikoliv, jaká váha jim byla přisouzena a zda se vůbec krajský soud věcnou stránkou žaloby zabýval. V případě, že by tomu tak nebylo, šlo by o odeprání procesní ochrany práv stěžovatele.

Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil jeho postavení jako příslušníka vymezené sociální skupiny a povahu jeho pronásledování z důvodu příslušnosti k ní. Stěžovatel si v důsledku svého útěku z Kabardinsko – Balkarské republiky nebyl schopen opatřit platný průkaz totožnosti, bez kterého si nemohl vybavit ani registraci k pobytu. Bez této registrace se pak výrazně zhoršila jeho pozice v ruské společnosti, neboť neregistrovaní občané mohou být z místa neregistrovaného pobytu deportováni (informace o nucených deportacích je součástí správního spisu). Nemají tak podmínky ke stabilizaci své situace, což je nutí k neustálému přesídlování. Jako osoba bez platných dokladů se tak stěžovatel ocitl na okraji společnosti a je přesvědčen, že naplňuje podmínky ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je *příslušníkem společensky marginalizované skupiny obyvatel nedržících platné doklady totožnosti* a na území Ruské federace byl vystaven pronásledování v podobě trvalého psychického nátlaku hrozící deportací a s tím spojeného zpřetrhání osobních a profesních vazeb; z této hrozby měl odůvodněný strach. Tato pozice navíc ze stěžovatele učinila snadnou oběť korupčního nátlaku místní policie. Popsaný sociální status stěžovatele není, respektive nemusí nutně být trvalého rázu; nic to však nemění na skutečnosti, že v době opuštění vlasti byl pro příslušnost k této sociální skupině pronásledován, přičemž svoji situaci nebyl a ani nyní není schopen sám změnit. Byl tedy pronásledován ve smyslu ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu, neboť pod pojem *svoboda* je nutno podřadit rovněž svobodu pobytu a pohybu tak, jak je chápána v České republice.

Stěžovatel má dále zato, že kasační stížnost svým významem přesahuje jeho vlastní zájmy. Především tvrdí, že je třeba upřesnit pojem *sociální skupina* v tom smyslu, že „*není překážkou pro kvalifikaci účastníka řízení jako příslušníka určité sociální skupiny, je-li tato jeho sociální pozice pozicí získanou (nikoliv vrozenou), a to i přes to, že lze očekávat, že účastník řízení této své sociální pozice může pozbyti, pokud není v jeho moci svoji příslušnost k sociální skupině vlastní aktivitou změnit, resp. pro nepřiměřené riziko s tím spojené toto po něm nelze rozumně požadovat.*“ Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatel rovněž spatřuje v zájmu na stanovení mezi přezkumu účastníky uplatněných žalobních bodů a vznesených námitek, jakožto jednoho ze základních předpokladů ústavního práva na soudní ochranu.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci popřel oprávněnost kasační stížnosti a navrhl její zamítnutí.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou, zda stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy přijatelná ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se zdejší soud podrobně věnoval v řadě svých rozhodnutí, např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, kde (mimo jiné) konstatoval, že *„[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů“*.

Posuzováno ze shora uvedeného pohledu Nejvyšší správní soud naznal, že důvody přijatelnosti kasační stížnosti v dané věci naplněny nejsou.

Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť má za to, že se krajský soud nevypořádal se všemi jím uplatněnými žalobními námitkami. V kasační stížnosti vymezuje tři okruhy námitek, které uplatnil v řízení před krajským soudem a které krajský soud dle jeho názoru nevypořádal. Krajským soudem uplatněný odkaz na odůvodnění napadeného rozhodnutí, se kterým se krajský soud zcela ztotožnil, považuje stěžovatel za rezignaci soudu na vlastní a svébytné uvážení o věci.

Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srov. např. rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, dostupný z www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, rozsudek ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, dostupný z www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, dostupný z www.nssoud.cz) se podává, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné, např. jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazy či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě; rovněž proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Avšak důvodnost kasační stížnosti se může zakládat na nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí krajského soudu, jen mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Předně je třeba uvést, že stěžovatel v žalobě poměrně stručně vyjádřené žalobní body podstatným a vyčerpávajícím způsobem rozvedl v replice k vyjádření žalovaného. Z tohoto důvodu je tedy nutné posoudit, nakolik byly v replice uvedené skutečnosti přípustné k věcnému projednání, a to s ohledem na jejich možné opožděné uplatnění. Z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. totiž vyplývá, že žaloba může být rozšířena o nové žalobní

body pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Po uplynutí lhůty k podání žaloby mohou být již uplatněné žalobní body toliko upřesňovány či podrobněji rozváděny. Je zřejmé, že replika stěžovatele k vyjádření žalovaného byla podána až po uplynutí lhůty k podání žaloby, tudíž je třeba hodnotit, zda stěžovatel pouze podrobněji rozváděl žalobní body, či zda uplatnil i některé žalobní body nové. V této souvislosti srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 – 43, publikovaný pod č. 685/2005 Sb. NSS.

Ze stěžovatelem uplatněného okruhu námitek, které měl krajský soud opomenout vypořádat, lze vymezit ty, které byly v nejobecnější rovině vyjádřeny již v žalobě (a tudíž lze mít za to, že v replice byly pouze podrobněji odůvodněny), a ty, které se poprvé objevily až v replice. Na obě skupiny těchto námitek je třeba nahlížet rozdílně. Do *prvé skupiny námitek* patří žalobní bod, dle kterého se žalovaný dostatečně nevypořádal s tvrzeným stěžovatelovým pronásledováním ze strany policejních orgánů, které na něj měly vyvíjet dlouhodobý korupční nátlak, dále tvrzení, že se dostatečně nevypořádal s jeho pronásledováním ze strany soukromých čečenských osob z důvodu jeho někdejší příslušnosti k útvaru pro boj s organizovaným zločinem a konečně, že se žalovaný dopustil neobjektivního hodnocení věci, když zcela nepodloženě spekoval o zločineckých praktikách vyšetřovatele S. Do *druhé skupiny námitek*, tj. těch, které nebyly vůbec uplatněny v žalobě, nýbrž až v replice, lze zařadit žalobní bod namítající, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se stěžovatelovým pronásledováním ze strany soukromých čečenských osob z důvodu jeho ruské národnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítal, že krajský soud nesprávně posoudil jeho příslušnost k určité sociální skupině. Z obsahu žaloby je opět zjevné, že tento žalobní bod byl poprvé vyjádřen až v replice; proto jej Nejvyšší správní soud zařadil rovněž do druhého okruhu námitek, jak je popsán shora.

Podstatné tedy je, zda se krajský soud vypořádal se žalobními body, které byly v žalobě vyjádřeny a v replice již byly pouze podrobněji rozvedeny, tedy námitkami, které měly být meritorně vypořádány (*první skupina námitek*). Z odůvodnění napadeného rozsudku je obecně seznatelné, proč krajský soud v rámci těchto námitek nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, jakými úvahami se řídil a že tyto námitky vypořádal. S ohledem na způsob zvolený krajským soudem je vhodné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb., z něhož vyplývá, že „je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou (...) a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“ Jinými slovy není úkolem krajského soudu, aby opakoval to, co již správní orgán správně posoudil a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jestliže s právními závěry správního orgánu krajský soud souhlasí. Odkazem na odůvodnění žalovaného se souhlasnou poznámkou tak krajský soud fakticky toto odůvodnění přebírá, a to i s tím rizikem, že se za toto odůvodnění stává sám zodpovědným, neboť jej přejímá do svého vlastního rozhodnutí. Takto postupoval krajský soud i v nyní posuzované věci, kdy odkázal na relevantní část odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádřil s ním svůj souhlas. Krajský soud nadto vždy výslovně uvedl a zdůraznil základní a nosné myšlenky, proč se stěžovatelovou argumentací neztotožňuje. V tomto ohledu tedy postupoval v intencích ustálené judikatury.

Co se týče *druhé skupiny* žalobních bodů (rozuměj samostatně formulovaných právních a skutkových důvodů tvrzené nezákonnosti správního rozhodnutí), tj. těch které nebyly vyjádřeny v žalobě, a tudíž jejich uvedením až v replice došlo k jejich opožděnému uplatnění, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z napadeného rozsudku vyplývá, že je krajský soud nevypořádal, respektive není z něj zřejmé, proč se jimi nezabýval. V tomto postupu lze spatřovat pochybení krajského soudu, a to s odvoláním na nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>, z něhož se podává, že „soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V reakci na tento nálezy se shodně v obdobné věci vyjádřil i rozšířený senát zdejšího soudu v usnesení ze dne 28. 7. 2009, č. j. 2 As 35/2008 – 56, dostupném z www.nssoud.cz). Při aplikaci závěrů citovaného nálezu Ústavního soudu na posuzovaný případ lze tedy připustit, že krajský soud měl stěžovateli v odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlit, proč se některými jeho žalobními námitkami nezabýval.

Uvedené obecné závěry však nelze bez dalšího aplikovat na zcela specifický druh kasačního řízení, jakým je kasační stížnost podaná ve věcech mezinárodní ochrany (§ 104a s. ř. s.). Jak již bylo výše zmíněno, oproti většině rozhodnutí krajských soudů vydaných ve věcech správního soudnictví (§ 4 s. ř. s.) je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná toliko za situace, kdy *svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele*; případná procesní pochybení v řízení před krajskými soudy tak mohou být zohledněna (ve smyslu přijetí kasační stížnosti a jejího meritorního projednání) pouze tehdy, vykazují-li shora popsany charakter. Mimo jiné i k otázce dopadů procesních deficitů žalobního řízení se zdejší soud vyslovil například v usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 – 57, dostupném z www.nssoud.cz. Zde uvedl, že „případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“ Z těchto důvodů tedy výše konstatované pochybení krajského soudu nelze hodnotit jako natolik intenzivní, aby mohlo založit přijatelnost kasační stížnosti. Není totiž splněn základní předpoklad takového postupu, a sice alespoň teoretická možnost, že nebyt předmětného pochybení, mohlo by rozhodnutí krajského soudu být pro stěžovatele příznivější. Jak již bylo uvedeno, žalobní argumentace, ke které se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nevyjádřil, byla uplatněna až po uplynutí zákonem stanovené lhůty k uplatnění a formulaci žalobních důvodů (§ 72 odst. 1 a 4 s. ř. s.). Z dlouhodobé a ustálené judikatury zdejšího soudu vyplývá, že soudy nemají v těchto případech jinou možnost, než takto opožděně uplatněné žalobní body vždy odmítnout

(srov. například rozsudek ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 Ads 4/2004 - 57, dostupný z www.nssoud.cz). Jde tedy o jiný případ, než ke kterému se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 29. 3. 2007, č. j. 2 Azs 137/2006 - 67 (publikovaném pod č. 1219/2007 Sb. NSS), z něhož se podává, že „pokud by (...) institut nepřijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. byl vykládán tak, že není důvodu považovat za přijatelnou kasační stížnost opřenu o – per se důvodné - námitky proti procesnímu pochybení krajského soudu, jestliže podle obsahu spisu lze s vysokou mírou pravděpodobnosti mít za to, že i kdyby k tomuto procesnímu pochybení nedošlo, rozhodnutí ve stěžovatelské věci by nebylo pro něho příznivější, popřelo by to preventivní, usměrňující a sjednocující funkci institutu kasační stížnosti ve vztahu ke krajským soudům a zprostředkovaně i správním orgánům.“ Citovaný právní názor byl totiž zcela evidentně vysloven v souvislosti s procesním pochybením krajského soudu (nesprávně doručená výzva k odstranění vad žaloby), které mohlo reálně (byť ne pravděpodobně) představovat zásah do práva na spravedlivý proces účastníka řízení; existovala zde tedy jistá možnost, že nebýt tohoto procesního nedostatku, mohl stěžovatel v řízení uspět. Současně považuje zdejší soud za nutné poznamenat, že při úvahách o důsledcích opožděného uplatnění některých žalobních bodů v této věci reflektoval princip *non refoulement*, který se v praxi projevuje i tím, že ve věcech doplňkové ochrany (§ 14 a § 14b zákona o azylu) může žadatel o mezinárodní ochranu uplatnit skutkovou i právní argumentaci ve kterékoli fázi soudního řízení. Opožděně uplatněná argumentace stěžovatele se však týkala pouze té části rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla přiznána mezinárodní ochrana dle § 12 až § 14 zákona o azylu; v těchto případech však lze na dodržení disposiční a koncentrační zásady v řízení před krajským soudem oprávněně trvat (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 75, in www.nssoud.cz).

Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud naznal, že kasační stížnost neprošla „testem přijatelnosti“ a nezbylo mu proto, než ji usnesením z tohoto důvodu odmítnout (§ 104a o. s. ř.).

Krajský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Náklady spočívají v odměně za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) v částce 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 2400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 456 Kč. Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává odměna v celkové výši 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu